

Ved terskelen til det avgjørende år

Taler

Vidkun Quisling

Dato

1 januar 1945

Sted

NRK

Omstendigheter

Nyttårstale

1 Nordmenn, landsmenn!

Vi står på terskelen til et nytt år som synes å skulle bli et avgjørende år i dette
ords fulle betydning, avgjørende for oss alle sammen, for vårt folk og fedreland,
5 og for hele vår verdensdel og dens kultur og sivilisasjon. Bak oss ligger 12 lange
og begivenhetsrike måneder. De store allierte makter lovet sine folk at 1944
skulle bringe dem seieren. Under de sværeste kamper har det også lyktes dem å
erobre nesten halvparten av Europa. Også vi i Norge har mistet en god del av
vårt land, en sjettedel. Men etter meget å dømme er det alt sammen Pyrrhus-
10 seire, seire som har svekket umåtelig både Englands, Amerikas og Sovjet-
samveldets mulighet til å vinne krigen.

Denne krig er heller ikke en krig om landegrenser. Den er en kamp om
livsanskuelser. Den er det ytre uttrykk for en revolusjonerende omforming av
15 hele den europeiske ordening, og for den veldige verdensstriden mellom
forskjelligartede ideer og prinsipper, om herredømmet over den kommende nye
tidsalder. Det er klart at denne verdensrevolusjon i virkeligheten begynte lenge
før både denne og første verdenskrig, og at den likeledes vil vare lenge etter at
selve krigen er opphørt.

20

Det ligger i tingenes natur at nyordningen vil seire til slutt i dette
verdensoppgjør, på den ene eller annen måte. Men derfor kan selve krigen gå
opp og ned, og bølge frem og tilbake, ikke bare over landsdeler, men over land
etter land, slik som vi allerede har sett, og som kommer til å gjenta seg. Det står
25 for en vesentlig del til oss selv om vårt land skal bli et bytte for denne ruinerende
skifting, mer enn vi allerede bittært har fått erfare i Nord-Norge, der denne
landsdel som ikke uten grunn er kalt en hovedhjørnestein i det norske rike, er

blitt nærmest et ødelagt ingenmannsland. Men jo mer det norske folk fatter og
30 gjennomfører den nye tids krav, og jo mer enig og samlet det står, med andre
ord, jo mer det slutter opp om det nasjonale riksstyre og Nasjonal Samlings linje,
desto bedre sjanse har vi til å bevare vårt folk fra krigens redsler og nød.

Folk må også forstå at når vi befinner oss i det 6. krigsåret, i det land som var
35 minst selvberget av alle europeiske stater, med for en vesentlig del avskårne
forbindelser og med en okkupasjonsstyrke som utgjør en stor andel av
befolkningens størrelse, så er det merkelig at vi i Norge kan ha det så forholdsvis
bra som vi ennå har det. Mens krigen herjer de fleste av Europas land, og
millioner etter millioner lider den frykteligste nød, og tusener faller hver eneste
40 dag, så er Norge fremdeles et forholdsvis fredelig hjørne i all denne krigens
elendighet og ødeleggelser rundt om i Europa. Tross alle savn som også hos oss
følger med krigen, er det ennå ingen i vårt land som dør av sult heller. Hva de
enn mener om Nasjonal Samling har folk sannelig all grunn til å være vårt
riksstyre og vår bevegelse takknemlige. For det er oss de for en vesentlig del kan
45 takke for denne ufortjente lykke.

Folk må likeledes forstå at hvis de ikke selv i sin store masse kraftig reagerer mot
kommunistiske og eks-kongelige anslag mot Norges produksjonsliv, så kan ikke
Nasjonal Samling forhindre at følgene kommer til å ramme sivilbefolkningen på
50 det føleligste både på den ene og den annen måte. Den tyske krigsmakt berører
ikke dette.

Men når ikke få mennesker i dette land i forstokket forblindelse også ønsker
eller endog arbeider for å gjøre slutt på den hittil forholdsvis lykkelige tilstand
55 ved igjen å gjøre Norge til krigsskueplass, så burde begivenhetenes utvikling i
Nord-Norge, i Finnland, i de baltiske stater, i Polen, Belgia, Frankrike, Italia,
Romania, Jugoslavia, og ikke minst i Hellas dog være en virkningsfull
kommentar til folkefienders forførrerske og forlorne propaganda og bestrebelser.

60 I alle disse land har den besungne "befrielse" uten unntak bragt moralsk og
materiell elendighet over folket. Overalt høster man den erfaring at den som gjør
seg til partner av bolsjevismen blir dens tjener. Prestisje har vært det britiske
verdensrikes største aktivum, grunnlaget for dets herredømme. Men hvilket
65 kolossalt prestisjetap er det ikke for England at den britiske statsminister og
utenriksminister midt i julestria må fly som politisk handelsreisende til Aten for

å forhandle med de greske bolsjeviker, de folk som Churchill i et øyeblikks forglemmelse av sin store allierte for 3 uker siden karakteriserte i det britiske parlament som en gangsterorganisasjon der streber etter å opprette et pøbelvelde under et humbugdemokratis maske! Hvilket grelt lys kaster ikke hele denne greske affære over forholdene, ikke bare i Hellas men i hele den allierte leir!

Tror man at det i Norge ville utvikle seg stort anderledes? Det er også en annen overordentlig betydningsfull kjensgjerning som således er blitt virkningsfullt avslørt, nemlig den uløselige motsetning mellom de allierte, både som imperialistiske verdensmakter og som bærere av to uforenlige livsanskuelser og samfunnssystemer, et forhold som gjenspeiler seg i det små, i de opprivende motsetninger som nu begynner å gjøre seg for alvor gjeldende, så vel i den norske emigrantleir som på heimefronten. Humbugen og løgnen begynner å sprekke både i verdensmålestokk og i de enkelte land. Tiden arbeider for oss. Det gjelder bare å holde ut.

Det er imidlertid nedslående å se hvorledes folk som en skulle tro hadde forstand og fornuft i denne store forvirringens tid lar seg forføre av den falske demokratiske og bolsjevistiske jødepropaganda. En mengde mennesker gjør også den alminnelige feil at de holder den tidligere tingenes tilstand for blivende. De ser ikke at de virkende årsaker som inneholder kimen til de fremtidige forandringer har forandret seg, og at virkningene som de alene holder seg til derfor også kommer til å bli forandret.

Derfor blir de ofte under situasjonens savn og vanskeligheter et lett bytte for den kongelige jøssing-propaganda om at en vakker, ikke så fjern dag skal det gamle atter komme til makten i dette land, og så skal alt sammen på noe så nær null tid bli like hyggelig og storartet som de mener det var før. Når en står midt oppe i den dypeste og mest omfattende utviklingskrise i menneskehetens historie, så burde imidlertid ethvert noenlunde tenkende menneske være klar over at slik kommer det under alle omstendigheter ikke til å bli, at dette ikke bare er en tilfeldig og ubehagelig episode som vi nu er oppe i, etter hvis forløp det gamle liv kan begynne på nytt. Meget mer burde alle være klar over at denne tid er en verdenskrise i ordets sterkeste betydning - en verdensdom over folkene. Så meget mer som man må være både blind og døv om man ikke blir vekket til ettertanke av utviklingen i de land som demokratiene og bolsjevismen har "befridd".

Denne store verdenskrise som også ryster vårt land er firedimensjonal. For det første er den som alt verdenshistorisk i sin kjerne av moralsk og religiøs natur. Det kan ikke bli noen gjenopptagelse av et ordnet liv, hverken for den enkelte
110 eller for samfunnene, før det er stabilitet på det moralske og åndelige område. Denne stabilitet eksisterer ikke og den kan ikke påtvinges med sverdet, med anglo-amerikansk invasjon og bolsjevistisk "befrielse". Det er i virkeligheten en kristendommens krise, fremkalt ved en århundrelang gradvis nedbrytning av nedarvede systemer for tro og livsførsel.

115

Den ikke bare fariseiske, men fullstendig forvirrede, ja likefrem paranoide reaksjon hos mange prester og en del av det såkalte kristenfolk i denne sværeste krise i vårt folks historie er visselig et alvorlig varsel, ikke om motstanden mot Nasjonal Samling, men om et foruroligende forfall. Å mene at kong Håkons og
120 herr Nygårdsvolds og de andre krigsforbryternes tilbakekomst skal kunne bøte på denne fallitt i verdens- og livsanskuelse er latterlig og på den annen side blasfemisk og forvorpent, fordi disse mennesker hjelper frem bolsjevismen, en lære som i sin kjerne intet annet er enn den totale materialisme og menneskesamfunnenes organisering mot Gud.

125

Livet kan ikke leves med forente krefter før det på nytt gjennomtrenges av en idealistisk verdens- og livsanskuelse som alle kan skjønne og alle kan samle seg om.

130 For det andre har krisen en sosial og økonomisk karakter. Den er kapitalismens krise. Å tro at det kan være noen mulighet eller endog fordel å vende tilbake til det kapitalistiske system, som var dødsdømt allerede lenge før krigen, det er ikke holdbart. Alene den utarming som på grunn av krigen har rammet Europa vil jo i de europeiske land med sine forholdsvis begrensede hjelpekilder påtvinge det
135 sosiale og økonomiske liv nye former, en fortsatt planøkonomisk og organisert sosialistisk ordning. Utviklingsmessig er det åpenbart bare to muligheter for Europas nasjoner, enten en nasjonalsosialistisk ordning eller kommunismen. Men kommunismen betyr konfiskasjon av all privat eiendom og hele folket som statsslaver under jødiske makthavere. 99 % av det norske folk er i virkeligheten i
140 mot det alternativ.

For det tredje er denne krise på tross av all demagogisk lovprisning av demokratiet, i virkeligheten også nettopp demokratiets krise eller retttere sagt dødskamp. Demokratiet er det forgangne århundres politiske stats- og

150 samfunnsform i Europa og håpløst å forynge. Det er dessuten den politiske
pendant til kapitalismen og må dele dens skjebne. Også på dette område seiler
altså våre motstandere med lik i lasten, og også på dette område, liksom på det
sosiale og økonomiske område, byr livet bare to alternativer, enten den
155 organiske og autoritære stats- og samfunnsordning som Nasjonal Samling
gjennomfører, eller det blodige kommunistiske diktatur under demokratisk
maske. Gallionskongene og partipolitikerne derimot er en seiglivet men
utdøende rase. De er blitt en utelukkende landeplage, parasitter på det politiske
liv, som et sunt og sterkt folk kvitter seg med og ikke ønsker tilbake, såfremt det
155 ikke vil sin egen død.

For det fjerde er krisen en krise i den europeiske statsordning. I løpet av det 19.
århundre utviklet i Europa seg en viss europeisk stabilitet og solidaritet, som ble
avbrutt ved den første verdenskrig og som senere aldri kunne gjenopprettes, og
160 nu er avløst av en europeisk borgerkrig og av anarki og kaos. Fra vest griper de
anglo-amerikanske plutokratier med væpnet intervensjon inn i Europas
anliggender. I øst truer bolsjevismen med å oversvømme vår gamle verdensdel.
Denne utvikling kan bare føre til Europas undergang og til trelldom og den
ytterste elendighet for alle Europas folk, også for det norske, hvis ikke de
165 europeiske folk under Tysklands ledelse kan avvise den anglo-amerikanske
intervensjon, overvinne bolsjevismen og skape et solidarisk europeisk
folkefellesskap som knytter Europa sammen i et uoppløselig forbund og gir det
sikkerhet utad og rettferd og orden innad. Europa må selv samle seg til en
organisert verdensmakt for å kunne hevde seg likeoverfor de veldige
170 verdensmakter som er vokst frem utenfor det splittede Europa.

Vårt norske problem er således ikke noe isolert spørsmål. Vi må gjøre vår innsats
for vårt eget land og gjennom det. Men vi må se det hele i større sammenheng.
Tidens akutte problem er uten tvil en alminnelig og felles europeisk oppgave,
175 mer enn noensinne i vår kulturkrets' historie. Mange veier kan føre den enkelte
til Nasjonal Samling eller til forståelse av vår kamp for Norge og for en ny tid.
Den ene av tidligere motstandere eller likegyldige kommer på sin måte. Den
annen blir omvendt på en annen måte. Men vil du begripe det som det virkelig
gjelder, må du fremforalt gjøre deg klar de tidens fire store hovedproblemer som
180 jeg her kort har antydnet. Da vil du forstå at det hele stikker dypere, og at det her
gjelder et skjebnevalg. Du må tenke grundig over disse problemer, og så får du
gjøre det som du synes er nødvendig, og som din samvittighet dikterer deg.

185 Du må ikke la deg forville av dine følelser eller av øyeblikkelige fordeler og
vansker, og ikke gjøre deg en forestilling om tingene som de ikke er. Mener du
etter din beste viten og samvittighet ikke å kunne gå med oss, så får du la være.
Men en ting må du i alle fall være klar over: I dag gjelder det ikke bare enkeltes
eksistens, men hele folkets fremtid for århundre fremover, og de to muligheter
190 du har å velge mellom er ikke Nasjonal Samling eller kong Håkon og
Nygårdsvold-regjeringen, men enten Nasjonal Samlings trange vei til nasjonal
nyreisning, eller bolsjevismens brede vei til fordervelsen. Noe tredje gis ikke. Søk
å forstå din tid og gjøre deg tidens krav og oppgaver klar. Da vil du uvegerlig
måtte komme til dette resultat og da spør det om du som moralsk og
195 ansvarsbevisst nordmann og menneske virkelig våger å ta parti for bolsjevismen
eller - hva til syvende og sist kommer ut på det samme - for dem som arbeider
sammen med bolsjevismen og hilser bolsjevikene velkommen til vårt fedreland
som allierte og befriere. Ja, enhver må være klar over at ikke bare de såkalte
jøssinger, men også de som står likegyldig til den nasjonale kamp i virkeligheten
200 medvirker til bolsjevismens seier.

Når man av mangeårig personlig erfaring og studium kjenner bolsjevismens
vesen og mål og vet at den bolsjevistiske erobring og virkelighet er langt mer
grufull og ødeleggende enn noen antibolsjevistisk propaganda kan bibringe
205 forestilling om, så har man imidlertid en dyp og grunnfestet forakt for de
nordmenns intelligens og moral som får seg til å spille rollen som håndlangere
og veibrytere for bolsjevismen, istedetfor i denne skjebnetid å arbeide ærlig og
med forstand for fedrelandets frelse.

210 Som et symbol på denne politiske, eller rettere sagt forbryterske virksomhet står
den rømte kong Håkon. Han bærer i første rekke ansvaret. For han velger selv
sitt råd. Derfor faller også den største skyld på ham. Jeg taler ikke her for
personlig å angripe den tidligere konge, men for å åpne folks øyne. Det onde et
menneske gjør lever etter ham, og de dumheter man gjør hevner seg som regel
215 allerede i levende live. Således går det også med kong Håkon og hans styre, som
har økt sitt før så tunge ansvar ved å bombe vergeløse norske kystbåter og
fredelige folk, kvinner og barn, og ikke engang unndrar seg for provokasjon,
sabotasje og snikmord, og som i sine julebetraktninger hilser Finnmarks
erobring ved bolsjevikene som et lyspunkt i det mørke de sitter i der borte i
220 London.

De landsmenn som fremdeles finner å kunne se opp til disse individer som

nasjonale symboler, vil jeg anbefale å gå igjennom den lange rekke av konger
225 Norge har hatt siden Harald Hårfagre for over tusen år siden samlet de norske
fylker til ett rike, og prøve om de blant disse rundt 50 riksstyrere kan finne noen
som har spilt en så uverdig og ussel rolle likeoverfor det norske folk som den
nuværende emigrantkonge og hans menn. Et enkelt sidestykke finnes kanskje,
og merkelig nok spilte han også sin forræderrolle i et liknende tideverv som det
230 vi nu gjennomlever. Det er Christian Frederik, den forlystelsessyke og veike
danske prins som gikk til fest og dans og muntre eventyr mens folket sultet seg
gjennom de trengselskår som Norge da var stedt i. Ved sitt vinnende vesen vant
han likevel en popularitet som steg til begeistring da han opptrådte som leder av
den nasjonale selvstendighetsbevegelse, og 17. mai 1814 ble han på Eidsvoll
235 valgt til Norges konge. Men i virkeligheten drev han et feigt og falskt spill med
det norske folks livsinteresser, midt i en tid da hele Europa med Sverige i spissen
synes å ha sammensvoret seg mot vårt folk, et forrædersk spill hvor drivfjærene
var hans egne danske dynastiske interesser og intet hensyn til folkets vel.

240 En kjent norsk historiker skriver i den forbindelse: "Meget kan visstnok tilgis
den som blendes av en kronas glans og av et helt lands besittelser. Men en slik
handlemåte er derfor likefullt heimfallen til historiens dom og her må den også
uttales hvor hard den enn er. Bare to vilkår er satt oss, enten hans eller vårt folks
ære, enten var skylden hans eller det norske folks, og i siste tilfelle var det uverdig
245 til frihet. Forfølgelse av sannheten ville her ramme fedrelandets ære, og alle
humanitetshensyn til et uverdig individ er i høyeste grad uberettiget."

Det er harde men sanne ord som har sin fulle anvendelse også i dag. Bare nu er
forræderiet enda langt tarveligere, og det gjelder ikke bare fedrelandets frihet og
250 ære, men hele vår nasjonale eksistens, vårt fedrelands redning.

I sin julepreken fra London forleden oppfordret statsminister Nygårdsvold
igjen til passiv og aktiv sabotasje, dvs til fortsatte forbryteranslag mot norsk liv
og eiendom. Tidligere har som bekjent ekskongen og ekskronprinsen gjentatte
255 ganger kommet med den samme oppfordring til å snikmyrde landsmenn. Hele
denne terrorvirksomhet, hvori også blander seg rent forbryterske elementer som
benytter seg av situasjonen, er inspirert og ledet av de folk som gjør krav på
makten i dette land. De mener øyensynlig at denne gangstervirksomhet er veien
til å nå dette mål. Men nettopp den kjensgjerning at de griper til slike
260 nederdrectige og av all folkerett og alle anstendige mennesker fordømte
metoder, viser best deres vanmakt og ufornuft, og hvor uskikket og uverdige de

er til noensinne å tre i spissen for styret i et sivilisert land. Ved en sådan
handlemåte setter man seg ikke bare utenfor loven, men man fornekker det
265 minimum av gjensidig menneskelig anstendighet som er grunlaget for et
rettssamfunn, og som fremforalt en kommende fred må bygge på. Kong Håkon
og hans stallbrødre vil til skade for seg selv få merke at det også i politikk og krig
gis visse moralske lover som det ikke lønner seg å bryte.

270 En vesentlig del av deres provokatører, sabotører og snikmordere sitter forøvrig
allerede fast og venter på sin dom. Den samme skjebne venter resten i tur og
omgang. Hovedforbryterne er ennå skuddfrie i London og Stockholm. Men
Guds møllesteiner maler langsomt og sikkert. Valgspråket "Alt for Norge"
praktiserer altså nu den konge som valgte det på den merkelige måte at alt er
275 tillatt for å friste å gjenvinne Norges trone for seg og sine, selv et samarbeid med
bolsjevikene, morderne til tsaren og tsar-familien, hans og hans hustrus
søskenbarn. Det er betegnende at samtidig også kommunistene på sin måte
kynisk skrev således for noen måneder siden i en hemmelig rapport som er falt i
våre hender, at det illegale skrift "Alt for Norge" går glatt i jøssing-ungdommen
280 som ikke merker - skriver han - at det er den kommunistiske sentralkomitee som
står bak.

Slik er de folk som nu er ute etter makten i Norge. Derfor er min nyttårsbønn til
alle gode nordmenn: Hjelp oss å fri norske sinn, og særlig norsk ungdom, fra
285 klørne til slike ulver, hvis eneste evangelium er deres maktlyst og hevnlyst.

Til slutt et samvittighetsspørsmål til våre motstandere: Hvem synes De egentlig
handlet riktigst, de landflyktige ledere som sitter i dekning i England eller
Sverige og verver forledet ungdom eller villige forbrytere til å snikmyrde sine
290 egne landsmenn, og som ikke har stort annet å fortelle det norske folk enn
hvorledes de skal dømme og straffe Nasjonal Samlings folk så snart de allierte
tropper har skaffet dem makten i dette land. Eller vi i Nasjonal Samling som
bruker den makt vi allerede har til å la nåde gå for rett hvor dette er mulig, som
går i forbønn for våre landsmenn hos de tyske myndigheter, og som ikke selv
295 straffer våre motstandere, som i virkeligheten er Norges fiender, mer enn plikt
og nødvendighet absolutt krever - i landets interesse, skjønt vi med loven i hånd
kunne ta både deres liv og gods.

Hvem er mest skikket til å styre dette land? Vi som har råd til å handle slik, vi
300 som står med begge bein på Norges jord, og målbevisst og planmessig bygger

med lov landet og den nye tid, vi som har titusener av offervillige, velorganiserte nasjonalsinnede kampfeller som sitter rundt om i alle nøkkelstillinger i dette land og leder andre hundretusener og er seg vel bevisst at de kjemper for Norges
305 og vår folkeætts hellige sak og for noe nytt og stort som med uimotståelig kraft tvinger seg frem i selve verdensutviklingen. Eller den rømte marionettekonge som under hule fraser om frihet og befrielse kaver for sine egne stakkars dynastiske interesser, men som ved sin flukt og sitt forræderi har tapt enhver lovlig og moralsk rett til Norges krone for seg og sitt hus, hans likeledes ulovlige
310 regjering av marxistiske rådgivere hvis eneste styrke er deres duperende frekkhet, den evige brogede hop av emigranter, og den likeså brogede heimefront med dens kompakte majoritet av forvirrede hoder som politisk sett hverken kan lese eller skrive, og med håpløse motsetninger mellom alle slags partier og særinteresser, i første rekke mellom kommunistene og de borgerlige jøssinger,
315 ingen ledelse og ingen positive planer eller nye skapende ideer å by det norske folk.

Hvem synes De er mest skikket? Og hvem tror De egentlig er de beste for Norge og for den norske befolkning i dag i særdeleshet? De som direkte eller indirekte,
320 bevisst eller ubevisst, frivillig eller tvungent arbeider for å gjøre forholdene her i landet så vanskelige som mulig, ikke bare for tyskerne men for oss alle, og for å styrte landet ut i krig, kaos og kommunisme. Eller vi i Nasjonal Samling som ikke er rømt fra vår plikt, men som sitter her heime og etter beste evne varetar Norges interesser, strever trass i de største vanskeligheter med å opprettholde
325 mest mulig levelige vilkår for hele folket, som i femten år har ført en utrettelig og konsekvent kamp for å holde Norge utenfor krigen og for å redde landet fra den kommende kommunistiske fare, som så langt krigsforholdene gir anledning søker å legge grunnvollen til et nytt og bedre samfunn svarende til tidens krav og folkets tarv, som har sett klart og som har en god sjanse - den eneste - til å redde
330 Norge gjennom verdenskrigen og frem til en ærefull plass i det nye Europa.

Det er min faste overbevisning at vi representerer, ikke bare det som i øyeblikket er det beste for det norske folk, men også det som det norske folk innerst inne vil og streber etter. Vi i Nasjonal Samling er uttrykket for det norske folks
335 livsvilje. Derfor kan ingen knekke oss uten samtidig å knekke det norske folk. Men derfor skulle også alle gode og nasjonalbevisste nordmenn slutte opp om vår kamp. Summa summarum: På tross av alt De kan ha å si på Nasjonal Samling: - Hvem tror De kommer til å stå høyere i Norges historie: Håkon den siste og hans menn, som forrædde Norge til bolsjevismen, eller vi i Nasjonal

Samling som i et avgjørende vendepunkt hevdet det norske folks nasjonale selvstendighet og førte det inn i en ny historisk tidsalder?

Fe dør,
345 frender dør,
selv en dør til sist;
ett jeg vet
som aldri dør:
dommen over hver en død.

350

Nettopp dette som aldri dør behøver vi i Nasjonal Samling ikke å frykte. Det er vår styrke. Det er også vår styrke at vi ikke står alene i denne store strid. Vår nasjonale kamp er et ledd i verdenskampen for det nye syn mot den vante sed og bolsjevismens mørkemakter. Sammen med oss og for oss kjemper det nye og
355 sterke Tyskland og solidarisk alle Europas nasjonale frihetsbevegelser. Mot oss har vi nok tre kolossale verdensmakter. Men det er konkurrerende kolosser og kolosser på leirføtter. Vi har liv til sak og de har døden.

Så vil jeg av hjertet ønske alle landsmenn og gode nordmenn heime og ute et
360 godt nytt år. Alle ønsker vi Norge frelst og fritt. Måtte derfor det nye år som blir et avgjørelsens år samle oss mer og mer i fordragelig og forståelsesfullt samarbeid for Norges sak som dog er felles for oss alle, slik at vi med forente krefter kan berge vårt land gjennom verdensstormen og sikre dets plass i den nye verden som skyter opp av dette ragnarok. Alle vil vi frelse, men ikke ødelegge vårt
365 fedreland. Og når vi kan enes om målet burde vi også som frie og skjønnsomme mennesker kunne enes om midlene. Til mine kampfeller i Nasjonal Samling og til alle våre frontkjempere vil jeg rette en særlig takk for deres offervillige innsats i det gamle år, og mane dem til fortsatt kamp og utholdenhet i det år som kommer, og som kan bli så avgjørende for oss alle. Jeg vil minne om et gammelt
370 ord som sier at det finnes tre verdensmakter. Det er ikke England, Amerika og Russland. Det er klokskap, styrke og lykke. Og lykken står den djerpe bi. Jeg vil også minne om at de store sakene er det bare standhaftighet og utholdenhet som kan redde ut av farene, og som til slutt bringer seieren. Hvor meget mer gjelder ikke dette når en kjemper for de nye tanker og for det som vil komme. Derfor er
375 det en feig sjel som så snart skyene trekker sammen begynner å klynke og er ferdig til å svikte.

Meget mer skal vårt valgspåk være: Gi ikke etter for farer og vanskeligheter,

380 men gå dem dristig i møte, og grip de muligheter til fremgang som de også alltid
byr. I våre rekker må bare være en tanke og en vilje som behersker alt, den
fanatiske vilje til å kjempe saken frem til full seier, det koste hva det koste vil. I
slike ulvetider hvor skjebnens terninger faller jernhardt kreves et pansret sinn
alltid rede til den siste innsats. Ja en må bringe det til å kunne si med
385 dikterkongen og martyrkongen:

Mitt hjerte av nidkjærhet luer
kast meg på bålet som ved, bare
slektene tennes derav!

390

Det er store ting som kommer opp og modnes i denne tid. Når og hvorledes de
blir virkeliggjort er kanskje ennu for en vesentlig del fremtidens hemmelighet.
Men de nasjoner som kan gripe og gjennomføre disse tiders tanker vil beherske
fremtiden. De vil ledes av skjebnen, de andre blir slept av den. La vårt felles
395 nyttårsønske være at vårt norske folk må komme til erkjennelse av denne store
sannhet. Forøvrig er det mitt personlige nyttårsønske at indre krise og krigens
påkjenning styrter bolsjevismen i Russland, at Russland således blir opptatt med
sine egne problemer og faller bort som krigførende, slik at Englands og
Amerikas krigsvilje brytes og det kan bli slutt på verdenssivilisasjonens
400 selvødeleggelse og fred på jorden!

Kilde

Vidkun Quisling: Ved terskelen til det avgjørende år. Oslo 1945.

405

Emner

1945, Andre verdenskrig, Nasjonal Samling, Nazisme, Nyttårstale

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/ved-terskelen-til-det-avgjorende-ar>

410

415